

let ved den Betragtning, at de fritagne Bygningers Ciere vare beskattede gjennem den ved Forordningen paabudne Jordafgift, og at denne i Forbindelse med de tidligere paa Hartkornet lagte Skatter var saa betydelig, at de Paagjældende da ikke kunde bære mere."

Fastholder man denne Betragtning, viser Bygningsafgiften, som af Finanzministeren ovenfor bemærket, sig nærmest som en Næringsstat, og da som en paa den borgerlige Næring i Kjøbstæderne, i Lighed med Jordafgiften paa Landbruget, hvilende Næringsstat. Men hvorledes kan man da ifølge denne Grundsætning lægge Bygningsafgift paa saadanne Eiendomme i Kjøbstaden, hvori ingen borgerlig Næring drives? Hvorledes kan man lægge Bygningsafgift paa Bygninger, hvis Ciere ubelukkende ere Udsbruggere og svare Hartkornsskatter? Og hvorledes kan man beskatte Kjøbmandens og Haandværkernes Bolig, naar Landmandens er fri? Jorden betragtes ifølge denne Anskuelse som Landmandens Værksted og bliver som saadan beskattet, medens Boligen fritages; men saa maatte man jo ogsaa kun beskatte Kjøbmandens Oplags- og Udsalgssted og Haandværkernes Værksted, medens Boligen fritoges. Denne Ulighed, som unægtelig efter Forordn. 1ste Octbr. 1802 fra Begyndelsen har været tilstede ved Beskatningsforholdene mellem Kjøbstad og Land, kan maaskee dog finde sin Udflydning i Landmandens daværende daarlige oeconomiske Forsatning og Kjøbstædernes Privilegier, idet disses Bygninger saagodtsom ubelukkende vare eneberettigede til at deri maatte drives Handel og Haandværk. Men, tør man saaledes end forudsætte, at en retfærdig Ugelighed dengang, da Forordningen udkom, nogenslunde var bleven iagttagen, er det, efterat Høkerloven og Næringsloven væsentlig have udslettet Forskjellen mellem Kjøbstadens og Landets Bygninger med Hensyn til deres Rettigheder, vistnok uretfærdigt og derfor uforvarsomt at opretholde en principiel Forskjel med Hensyn til deres Beskatning. Naar det derfor Side 6 hedder i Lovudkastets Motiver: „Hvad Forholdene i Kjøbenhavn og de øvrige Kjøbstæder angaaer, ere disse ikke saaledes væsentligt forandrede siden hiin Tid, at der heri skulde ligge nogen afgjørende Grund til at om-

ændre de for dem i Almindelighed gjældende Regler“, maa det, idetmindste for Kjøbstædernes Beskattede, bestemt modsiges af Mindretallet, ligesom det ovenfor er bestemt modsagt af Finanzministeren. De tvende nævnte Love, Høker- og Næringsloven, have i en ganske væsentlig Grad forandret Forholdene, idet der overalt paa Landet har reist sig større Næringsbrug, som før kun fandtes i Kjøbstæderne, naturligviis til Skade og Næringsstab for disse. Som Exempel kan anføres, at der paa Langeland er ikke mindre end 11 Kjøbmænd etablerede paa Landet. Dertil kommer, at Bygningsafgiftens Størrelse retter sig, som alt sagt, efter Assurancesummens Størrelse, men paa Grund af de forandrede Forhold passer disse Størrelser ikke længer til hinanden, thi som nedenstaaende Oversigt viser, repræsenterer Assurancesummerne mere end det Dobbelte af Kjøbstadeiendommens nuværende Salgs værdi. I Slagelse, Rudkjøbing, Holbæk og Skjellør er efter Dplysninger, der er komne Mindretallet ihænde, siden 1863 solgt nedenstaaende Eiendomme efter følgende Forholdstal:

Kjøbesum.	Assurancesum.
3,000 Rb. . . .	6,000 Rb.
2,400 — . . .	4,000 —
13,000 — . . .	16,000 —
1,600 — . . .	1,900 —
1,500 — . . .	2,250 —
2,000 — . . .	2,890 —
1,750 — . . .	5,400 —
1,300 — . . .	2,460 —
5,400 — . . .	14,150 —
4,800 — . . .	8,370 —
660 — . . .	3,620 —
8,400 — . . .	21,290 —
1,690 — . . .	4,160 —
850 — . . .	14,010 —
2,500 — . . .	5,350 —
700 — . . .	1,530 —
6,800 — . . .	10,820 —
2,250 — . . .	3,970 —
350 — . . .	480 —
3,850 — . . .	4,640 —
11,444 — . . .	20,070 —
77,444 Rb.	163,410 Rb.